

Bir Beyaz Gölge

– BENGÜL.A. · 16 Eylül 2020

Dünyaya gözlerini açmak nasıl bir duygudur? Emeklemek, yürümek ve bazen de koşmak? Oynamak bahçede, parkta! Ve o çok sevdiğin yemekleri yemek; kaşık, çatal! Ekmeği kopartmak kendi ellerinle. Nasıl bir şeydir ki? Ya da bir bardak çay içmek, bardağın sıcaklığını hissederek çekirdek çitlemenin eşliğinde. Elini, yüzünü yıkamak, tuvalete işlemek, banyo yapmak köpüklerde ve saçlarını tarayıp, örmek her sabah, fıyonklar bağlamak renk renk. Bunların ve benzerlerinin nasıl bir his olduğunu öğrenemedim hiçbir zaman.

Ana rahmine düştüğüm an çizilmiş kaderim. Çılgık çılgığa bu âleme atıldığımdan bu yana boynumdan aşağısı felçli biriyim. Bu ne demek bilir misiniz? Bırakın bilmeyi de hayal edebilir misiniz? El ne işe yarar? Söyler misiniz? Hiç elim olmadı ki benim. Varsa da ben bilmiyorum! Hiç oynatamadım, kullanamadım. İki elimle bir bardak soğuk suyu içemedim kana kana! El denilen şey ne ise sadece adını duydum ben! Gözlerim mi? Yalnızca puslu karanlıklara alışkındır.

Dört duvar arası odamdaki yatağımda geçiririm tüm zamanımı. Saat yoktur duvarda, bilmem zamanı veya geceyi, gündüzü. Her an aynıdır benim dünyamda işte. Kaç yıl geçmiştir? Kaç yaşındayım? Bilmem ki! Neden dünyaya gelip bu işkenceleri çekmeme müsaade etmişler anne, babam? Ya kâinatın sahibi? Neden göz yumdu acaba bu halime?

Bunu anneme sorduğum bir gün: “Aman kızım aman! Tövbe de yavrum, günaha girme. Ne edelim, yapacak bir şey yok. Sen de böylesin işte. Farklısın!” Der. Elindeki fasulyeleri kırmaya devam ederdi. Fasulye dediğimiz yemeğin rengi yeşilmiş ama piştikçe değişirmiş rengi! Ya ben, bu kadar yangınlarda neden hiç değişmem ki? Doğuştan kör bir insana renkleri nasıl anlatabilirsiniz, nasıl tarif edersiniz ki? Bir tek siyah, ne siyahı? Sadece simsiyahı bilirim ben. Her şey simsiyahtan oluşur. Renklerin çeşitliliğini örter karanlıklar. Katran karası, zıfırdır her yer. Siyahtan evler, arabalar, siyah insanlar ama elleri var siyahtan, yemekler hep simsiyahlar.

Bir yüzüm varmış benim yemek yememe yaradığı için o da bir kısmını kullanabildiğimden. Hiç görmedim yüzümü, göstermediler. Hep merak ederim neye benzediğini, acaba simsiyah mıdır, nasıldır gözlerim? Ne renktir hiç bilmem. Rüya görürüm bazı geceler. Hep karanlıktır rüyalarım. Bir kere olsun insan yüzü görmedim. Çok istedim aslında, yalvardım, diledim, niyaz ettim Allah'tan. Galiba duyuramadım sesimi veya sevmiyor beni.

Seslerden bilirim, tanırım çoğu şeyi. Ayak seslerinden tanırım evin bireylerini. Alışmışımdır yıllardır. Gözleri görmeyen bir insanın kulaklarının daha iyi duyduğunu öğrenmiştim ablamdan. O bilir. Çoğu merak ettiklerimi ona sorarım. O da bıkmadan anlatır her şeyi. Madem bir organı eksik olanın, diğer

organı güçleniyorsa benim her yerim eksik! Bu kurala ben neden tabi olamıyorum ki?

Kız olduğumu söyledi evdekiler. O kadar yani. “Kız olmak nasıl bir şeydir?” Diye sormuştum ablama bir keresinde. O da “Prenses gibi!” Cevabını vermişti. Ama ben hala bir şey anlamadım bundan. Allah Allah ben şimdi bir prenses miydim yani, prenses her neyse! “Nasıl bir yer, dünyamız dediğiniz şey?” Diye merakla sorduğumda ise: “Etrafımız kapkaranlık. Herkes bu karanlıkta koşuyor.” Demişti.

“Gerçekten karanlık mı dünyamız?”

“Evet, ne sandın? Karanlık tabii ki.”

“İnsanlar nasıl gözükmüyor?”

“İnsanlar beyaz beyaz. Gölge gibidir bu siyahlığın içinde.”

İnanamamıştım ablamın sözlerine. Tıpkı hissettiğim gibi anlatıyordu. Neredeyse dünyamızı ve insanları görüp avuçlayacakmışım gibi sevindim.

“Haydi, sana bir kitap okuyayım. Ama inanma sen. Dünyada öyle ağaçlar ve gezilecek yerler yok ki. Uydurup anlatıyorlar! Siyah, dümdüz bir yer işte!”

Beni avuttuğunu düşünsem de bazen ablamın, işime geliyordu belki de hep inanırdım ona. Yatağında her gece dünyayı ve insanları görebileceğime, inanmaya başlamıştım. Gölgeler dolaşıyordu hafif hafif, yarı belirsiz simsiyah bu evrende. Bu gölgeler insandan başka ne olabilirdi ki? Keşke beyaz olsalardı. Tek eksiklikleri buydu. İyi ama ben beyaz renk nasıldır bilmem ki! Ya beyaz rengi de görüyorsam rüyamda? Bir umudun filizlenmesinde uykuya bırakıyorum artık hayallerimi.